

Cây Anh Đào Tật Nguyễn

Ngày mới qua Mỹ theo diện tỵ nạn, tuy phải lo liệu cho cuộc sống mới nơi xứ người khá vất vả ở thời gian đầu, ông Phan có ý định là khi nào có điều kiện ông sẽ trồng một số bông hoa mà dạo còn ở Việt Nam ông rất ưa thích. Ngay khi còn ở trong chung cư với đa số là người gốc Trung Nam Mỹ và Phi Châu, ông cũng đã trích một số tiền nhỏ chỉ để mua chục chậu hoa Pensée về đặt trước thềm xi măng trước nhà để đi ra đi vô ngắm. Ông nhớ thời còn nhỏ, trước nhà ông có một vạt đất diện tích cỡ hai mươi thước vuông, ông có trồng chừng vài chục cụm hoa Pensée, khoảng đất còn lại thì mẹ ông trồng hoa vạn thọ, thược dược, glaiieul, cẩm chướng... Bà thường nói với ông: *“con trồng bông chi mà nhỏ xíu rứa, mà trồng mấy thứ ni để có bông cúng Phật ngày rằm và ba mươi...”*. Nhiều lần bà chứng kiến thấy thằng con trai cầm chiếc kéo nhỏ để cắt mấy cánh Pensée mong manh đem ép vô các tập vở. Đó là vào những năm đầu ông theo học bậc trung học và bắt chước bạn bè ép hoa Pensée. Về sau Đà Lạt có phong trào ép hoa Pensée lộng vào những khung bằng giấy được trang trí mỹ thuật để bán cho du khách và những ai yêu chuộng hoa Đà

Lạt. Loại hoa thứ hai mà ông thích là hoa anh đào nhưng dạo đó rất hiếm thấy loại này, chúng chỉ được trồng vài nơi như vòng quanh hồ Xuân Hương và dọc hai bên đường từ Bờ Hồ chạy lên dốc khu Hòa Bình. Mỗi năm gần đến lễ Giáng sinh ông mới thấy hoa anh đào nở, đôi khi kéo dài cho đến giáp tết âm lịch.

Ông định khi nào có một ngôi nhà riêng ông sẽ trồng hai loại hoa nói trên để ngắm cho đỡ nhớ Đà Lạt. Rồi một năm sau ông và các con gom góp được một số tiền đủ để down mua một căn nhà cũ có sẵn bồn đất trước sân và phía sau là cả một khoảng sân cỏ rộng vài trăm mét vuông. Trước sân ông trồng nguyên một vạt hoa Pensée và phía sau ông trồng một cây anh đào. Cây anh đào lúc mua về cao chừng một thước, ba năm sau chúng đã vươn lên hơn ba thước và bắt đầu trổ hoa vào khoảng cuối tháng hai dương lịch. Ông rất vui, cứ mỗi buổi sáng, trước giờ đi làm ông ra sân sau, đứng ngắm những cánh hoa màu hồng vừa nở, mỗi ngày hoa nở thêm nhiều cho đến lúc ông chỉ còn thấy toàn hoa với hoa chứ không còn thấy những cành và lá đâu nữa. Có vài lần ông mời mấy người bạn cùng quê đến nhà uống trà và ngắm hoa đào, chụp hình. Ai cũng thích và khen “*giống anh đào Đà Lạt*”. Ông rất vui...

Ở căn nhà trên được năm năm thì con ông lại đổi nhà, mua riêng cho vợ chồng ông một căn nhà mới vì các con đã ra ở riêng sau khi lập gia đình. Việc đầu tiên khi dọn đến nhà mới là ông nghĩ ngay đến việc trồng hai loại hoa mà ông thích. Hoa Pensée thì ông trồng vào khoảng tháng mười mỗi năm, qua đến tháng ba tháng tư Pensée tàn thì ông trồng loại khác, có nhiều loại hoa trồng vào những tháng hè mà ông không cách nào nhớ hết tên từng loại hoa. Mùa hè qua đi ông lại mua Pensée về trồng và cứ thế, trước nhà sau nhà ông mùa nào cũng có hoa... Riêng anh đào lần này ông trồng đến bốn cây ở sân sau dọc theo hàng rào và một cây ở sân trước. Gần hai mươi năm vợ chồng ông đã trải qua bao mùa mưa

nắng giông bão lụt lội cùng với căn nhà nhỏ này với đám cây cối rau quả bông hoa. Có những mùa hè nóng cháy, cây cối bông hoa chết khô không vực dậy được. Có những mùa đông giá lạnh làm cho chúng không còn sức để cầm cự cho đến sang xuân. Trong số bốn cây anh đào, có một cây đã “tạ thế” – ông dùng hai chữ “tạ thế” để chỉ những cây cối bông hoa chết vì lạnh giá hay nóng bức. Ông cho rằng dù là cỏ cây hay bông hoa, chúng cũng có đời sống của chúng lâu dài hoặc ngắn ngủi tùy theo loại cây loại hoa. Hơn nữa, chúng đã mang lại cho thế gian, cho loài người biết bao điều hạnh phúc, vui tươi. Những bông hoa chỉ biết làm cho người ta vui tươi và yêu đời hơn so với con người. Hoa tàn ư? Năm sau mùa tới chúng lại xuất hiện với vẻ tươi mát xinh đẹp hơn. Hoa rơi lá rụng ư? Chúng sẽ làm phân xanh vun bón thêm cho bông hoa mùa sau...và cứ thế...chúng chưa bao giờ làm cho con người phải buồn lòng, lo âu...chả bù với con người...từ thuở tạo thiên lập địa đã làm khổ nhau, hại nhau chưa biết bao giờ mới chấm dứt! Đó là thiên mệnh của những loài hoa. Trường tồn và bất diệt! Mỗi lần nhớ nơi xưa chốn cũ ở quê nhà, buổi sáng sớm hay lúc chiều tà, ông bước ra sân sau tay cầm một tách trà nóng, hớp từng ngụm nhỏ và đưa mắt rảo quanh đám hoa đang nở, lũ Pensée nằm cận kề mặt đất hay những cành anh đào đầy hoa rực rỡ vươn lên khỏi đám lá xanh còn sót lại trên cành. Ông thích nhất là cây anh đào trồng mé bên phải sau nhà, góc hàng rào. Ông nhớ, trước đại họa cô vít 19, năm nào đến mùa anh đào nở ông cũng mời một số bạn bè đồng hương đến nhà ông họp mặt để hàn huyên, ngắm hoa, chụp hình kỷ niệm. Nhưng sau đó ông không dám mời bạn bè như trước nữa nhưng mấy cây anh đào vẫn nở hoa mỗi năm thường vào cuối tháng hai cho đến tháng ba, cùng với thời gian hoa anh đào nở ở vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Ông ao ước một lần được

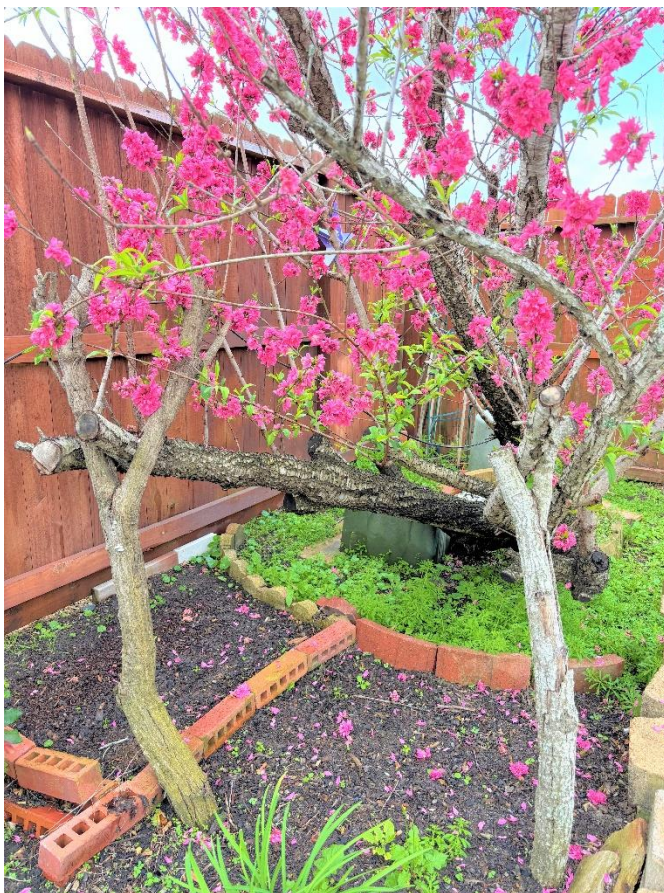
đến Hoa Thịnh Đốn để được ngắm rừng hoa anh đào bên bờ sông Potomac nhưng vì nhiều lý do, ông chưa thực hiện được ý nguyện.

Thế rồi có một mùa đông, một cơn bão lớn đánh qua thành phố nơi ông ở. Mưa gió ào ào xô tới giật lúi khiến ông rất lo ngại cho số phận của mấy cây anh đào sau nhà. Vợ chồng ông theo lời khuyên trên đài truyền hình đều ở trong nhà chứ không đi ra ngoài. Những cửa ra vào và cả chục cửa sổ đã được ông “phong kín” bằng cách dùng ván đóng chặn phía bên ngoài. Sau hai ngày bầu trời xám xịt đổ mưa làm ngập lụt rồi vào cái đêm đã được dự báo trước, cơn bão lớn “hurricane” đã chính thức tràn tới như con thú dữ hoành hành trên nhiều khu vực rộng lớn trong thành phố. Cả hai vợ chồng ông thức cả đêm dán mắt vào truyền hình để theo dõi tin tức về cơn bão di chuyển từ hướng vịnh Mexico và tràn vào đất liền. Hình ảnh gió mưa quật ngã cây cối, nhà cửa, làm hư hại phương tiện giao thông, tàu bè, xe cộ... khiến ông nhớ lại các trận bão lớn có tên gọi của những mỹ nhân Katrina và Rita liên tục đánh vào thành phố tháng tám và tháng chín năm 2005, lúc đó

gia đình ông còn ở ngôi nhà cũ đã di tản lên tận thành phố Dallas để tránh bão.

Trận bão lớn vào tháng 8 – 2017 có tên Harvey với sức tàn phá kinh hoàng hầu như mọi nơi trong thành phố. Dân chúng được báo động và hướng dẫn các phương thức để tránh tai họa do bão gây ra như những trận bão mang tên Katrina, Rita và Ike trong thập niên đầu của thế kỷ 21. Sức người đã phải đầu hàng trước sức mạnh của thiên nhiên. Vợ chồng ông Phan chốt các cửa ngò trong nhà nghe từng cơn gió rít bên ngoài các khung cửa, trên mái nhà, trên những ngọn cây thông, cây sồi...Mãi cho đến rạng sáng ông nhìn lên tivi thấy Harvey đã di chuyển khỏi địa phận thành phố và để lại cảnh hoang tàn xơ xác...

Ông Phan tay cầm tách trà nóng mở cửa bước ra sân sau. Ông đưa mắt nhìn từ trái sang phải và mắt ông dừng lại ở cây anh đào trồng ở mép rào bên phải. Ông chớp mắt đến mấy lần để nhìn cho rõ những gì đang hiện ra trước mắt. Ông nhìn lại mấy cây anh đào khác, chúng vẫn còn đứng vững tuy lá và cành đã bị bão đánh văng xuống đất, chỉ còn các thân cây trơ trụi. Ông lại nhìn cây anh đào ở góc phải, chớp mắt nhìn

thật kỹ nhiều lần thì hỡi ôi! Cây anh đào mà ông yêu thích bấy lâu

đã bị quật ngã nằm gần sát với mặt đất. Ông vội bước đến gần gốc đào, thấy một số rễ đã bung lên khỏi mặt đất. Trong khoảnh khắc bàng hoàng ông chưa biết phải xử trí ra làm sao với cả thân cây to lớn sần sùi đang nằm trước mặt ông. Ông thấy độ nghiêng của cây với mặt đất chỉ chừng mười lăm độ, có lẽ rễ chính của cây mọc sâu dưới lòng đất nên tất cả rễ cây chưa bị bứng lên hết. Ông bước sát đến phía thân cây ngã và nhóm đưa cả hai tay và dùng toàn lực để thử nâng thân cây lại vị trí cũ nhưng thân cây không hề thấy chuyển động. Ông biết ông hoàn toàn bất lực với thân cây gần như trơ trụi, đám lá xanh bị đánh tả tơi nằm vung vãi trên khoảng đất rộng. Không chần chừ, ông vội chạy sang góc sân bên trái nhặt hai cây nạng đang chống đỡ giàn mướp cũng đã bị quật ngã đem đến đặt ngay phía dưới hai nhánh lớn nhất của cây anh đào như một giàn đỡ để cho toàn thân cây không nằm bẹp dí xuống mặt đất. Ông chỉ làm làm được chừng ấy thôi rồi đứng thờ dốc nhìn cây anh đào thương tật không tài nào cứu nổi. Ông trở vào nhà báo tin cho vợ biết là cây anh đào đã bị bão Harvey đánh ngã. Cả hai vợ chồng lại bước ra sân sau đứng ngắm cây anh đào đang ngã mình như muốn ôm chầm lấy mặt đất...

Và từ đó, hầu như mỗi ngày ông đều ra sân sau, lúc vào buổi sáng, lúc buổi ban chiều để nhìn vào cây anh đào thương tật nằm bất động ở góc sân sau. Ông hy vọng nếu một số rễ còn bám dưới lòng đất thì cây anh đào sẽ có thể phục hồi mầm sống để tiếp tục cho lá cho hoa. Ông có cho một số bạn bè biết về tình trạng của cây anh đào nhà ông và đa số khuyên ông chặt bỏ để trồng lại cây khác. Ông cũng gật đầu nghe các lời khuyên ấy nhưng trong đầu ông đã quyết định là sẽ không bao giờ chặt bỏ cây anh đào ông đã trồng hơn mười năm trước.

Mùa đông năm ấy chậm rãi đi qua và mùa xuân sau lại đến, đám cây sau vườn hưởng được chút nắng đã đâm chồi nảy lộc như cây táo tàu, cây hồng ăn trái cùng với mấy bồn hoa hồng... Riêng cây anh đào thì mùa xuân năm đó vẫn im lìm nằm bất động trên mặt đất, không thấy một dấu hiệu nào của sự phục sinh. Ông Phan buồn lắm. Mãi cho đến gần hết mùa xuân ông mới vui mừng báo tin cho bà vợ biết là

trên thân cây sần sùi già cỗi đã thấy các nụ mầm nhú ra và chỉ vài ngày sau chúng biến thành những cành nhỏ bám vào thân cây già cỗi rồi trên những nhánh cành ấy đã dần dần hiện ra những chiếc lá màu xanh, càng ngày càng nhiều cho đến một ngày chúng che rợp cả một góc sân sau nhà ông. Đó là mùa xuân sau vườn nhà ông không thấy bóng dáng hoa anh đào cho mãi đến hai năm sau ông mới thấy hoa đào nở. Chờ cho hoa nở rộ ông mới báo cho một số bạn thân biết để cùng nhau kéo đến uống trà thưởng hoa.

Năm nay xuân Giáp Thìn cây anh đào tậ nguyên lại nở rộ từ những ngày chớm tết cho đến giờ này. Ông dự định sẽ mời vài người bạn thân ghé nhà để uống trà thưởng hoa như dạo nào...

Phong Châu

Tháng 3 - 2024

